

ското утвърждение въ Мизия и въ Тракия българската аристократия е захванала да измѣнява своето причесване, разбира са, подъ влиянието на византийците. И така, описанните отъ Лѣва Диякона, бърснатата брада на Свѣтослава и неговата „оголенна“ глава съ перчимътъ, както излазя, сѣ представляле общи чърти съ старовременните българи; само руските князове сѣ упазиле своите стари привички по-дълго време, нежели българските. Впрочемъ отъ една страна още въ вѣкътъ на Свѣтослава не сичките руси сѣ бърснале брадите си; нѣкои си сѣ ги запущале и сѣ ги завивале като грива (Ибнъ-Хаукаль); а отъ друга страна въ тоя сѣщи вѣкъ са срѣщатъ български велможи се още съ подбърснати наоколо глави (Liutprandi Legatio)*).

Да обърнемъ вниманието си на историческата етнография на бърснатите български глави. Нема е това собствено хуннска чърта? Сѣщите хунни сѣ били безъ бради, и за това нѣщо ние имаме явното свидѣтелство на Аммиана Марцелина; само той напразно обяснява това обстоятелство съ туй, че още при самото имъ рождение тѣмъ сѣ правиле на страните нѣкакви си рѣзки. Сѣщите чудски народи, които още не сѣ са смѣсиде съ арийците, и въ нашето време представляватъ тоя сѣщи безбради типъ, безъ

*) „Bulgarorum nuntium, ungarico more tonsus“, говори Лиутпрандъ. Но защо да бѣде „остриганъ по унгарскитъ обичай“? Оголенната наоколо глава е сѣставляла старобългарски обичай, както доказва това Прокопий и расписътъ на българските князове. Твърде е възможно, щошо и у угрите тоя обичай да е преминалъ отъ българете.